

listopad
2017

11

MAM DZIECKO W SZKOLE

bezpłatny magazyn
dla rodziców, uczniów i nauczycieli
o wspólnych sprawach i problemach

W NUMERZE:

NARKOTYKI

Tego dealer ci nie powie str. 5-6

KARTY EMOCJI

str. 9-10

SKOK NA SMOG

str. 12-13

Ekstremalne czytanie KONKURS

str. 14

JEDYNKA

za brak podręcznika?

str. 15

foto: Zofia Nalepa

*Kluczem
do sukcesu jest
skoncentrowanie
umysłu na tym,
czego pragniemy,
nie na tym,
czego się boimy*

Brian Tracy

*mówca motywacyjny,
badacz
uwarunkowań sukcesu*

W pierwszym artykule piszemy o... uciekającej podstawie programowej, którą trzeba stale gonić! Do przyspieszania akcji stosuje się różne triki - głównie stopnie, czyli wyskalowane motywatory. Ale w zasadzie nie wiadomo jak to z nimi jest i czy naprawdę te stopnie motywują (w ogóle na ten temat nie ma badań!). Wydaje się, że wielu raczej demotywują...

Warto w tym miejscu przypomnieć i podkreślić wężymkiem, że celem edukacji jest **WSPIERANIE ROZWOJU UCZNIÓW** – wspieranie dziecka w rozwoju w bardzo ważnej fazie jego osobistego życia, przed osiągnięciem pełnej samodzielności, aby dziecko znalazło dla siebie miejsce w świecie. Rozwoju nie wspiera się stopniami. Realizacja podstawy programowej to – co najwyżej, cel techniczny. A może nawet nie cel, ale środek do realizacji celu? Tylko wtedy powinno być jasno wykazane jak ten środek ma się do osiągnięcia celu? Myślę, że nie jest to takie oczywiste...

Dzieciom się podoba!
Innowacyjna odzież szkolna

zobacz: mxd.com.pl

Zupełnie inna strefa czasowa...

Drodzy Państwo - nie wiem czy macie świadomość tego, że każdego dnia w ciągu roku szkolnego, uczniowie, nauczyciele, a niekiedy też rodzice wkraczają w inną strefę czasową?! Nie wynika to bynajmniej z wyjazdu do odległych krajów. Strefa o której myślę, zamienia 60 minutową godzinę w 45 minutowe godziny dydaktyczne. To trochę historia rodem z Orwella. Proszę zatem przymrużyć oczy i włączyć dystans. Może nam się w pewnym momencie przydać...

W świecie godzin dydaktycznych żyje się według planu akcji. Ten plan narzuca nam... właściwie nie wiadomo kto i właściwie ani rodzice, ani główni jego aktorzy (uczniowie) nie wiedzą: skąd ten plan się wziął, ani jak wyglądają jego twórcy.

Ów tajemniczy plan nosi miano Podstawy Programowej i nie bez powodu budzi skojarzenia z Wielkim Bratem:

- to właśnie przez Podstawę Programową nie mamy czasu porozmawiać z uczniami;
- to Podstawa Programowa „każe” nam robić sprawdziany, testy, których głównym celem są oceny;
- to Podstawa Programowa nie pozwala poczekać na właściwy moment, kiedy uczeń zaskoczy (czytaj: dojrzeje i opanuje konkretne umiejętności)
- to ta Podstawa Programowa przeszkadza w scaleniu kilku godzin, które chcielibyśmy przeznaczyć np. na integrację klasy, rozwiązaniem aktualnych problemów lub przepracowanie kontraktu.

Wydaje się, że ta Podstawa Programowa gdzieś ucieka, skoro tak często musimy ją gonić!

A co to będzie, gdy nie zrealizujemy wszystkiego? Katakлизм i kaskada konsekwencji. Uczniowie nie poradzą sobie na egzaminach, które rozliczają nauczycieli z efektów uczenia, czyli z tego ile Podstawy Programowej udało im się zrealizować. Wyniki tych egzaminów kwalifikują szkołę na skali staninowej. To „daje do myślenia” dyrektorom, nadzorowi itp. Chyba rzadko kiedy o rezultat staninowy pytają rodzice. (Obawiam się, że mało który rodzic zna generalnie to słowo).

W świecie 45 minutowych godzin po jednej stronie osi znajdują się uczniowie, po drugiej efekty w postaci liczb. Całe wydarzenie firmowane jest Podstawą Programową.

Co jeszcze dziwi w tej innej strefie czasowej?

Większość zajęć odbywa się za zamkniętymi drzwiami (nie wszędzie zamontowane są w drzwiach szyby, czy bulaje). Wydaje się, że przekroczwszy próg świata szkoły wchodzimy w pewien Matrix, gdzie:

- zasady obowiązują w sposób niesymetryczny: tylko jedna strona może krzyczeć, robić miny, zwiększać poczucie winy, narzekać i podsumowywać całokształt dokonań życiowych innych („ty się do niczego nie nada-jesz”, „znowu się spóźniłeś”, „ile razy można Ci tłumaczyć?!”).
- ludzie włączają koncentrację uwagi na dźwięk dzwonka i... wyłączają, gdy znów zadzwoni. Dzieje się tak w cyklu 45, 5, 45, 10, 45, 5 i tak 5, 6 czasem przez 7 godzin. To świat, w którym uwaga ma płynnie przeskakiwać z tematu na temat, a pamięć odpamiętywać na bieżąco... wszystko

w pełnej gotowości i... sprzeczności z naukowymi prawami uczenia się i rozwoju!

A i ten dzwonek wydaje dźwięk, który potrafi umarłego postawić na nogi! Wprawia serce w stan palpacji, a mięśnie w kilkusekundowe drżenie. W głowie nie sposób usłyszeć własnych myśli. I tak kilkanaście razy dziennie w rytm wzoru EKG ilustrującego migotanie przedsionków.

- W świecie „45 minut na godzinę” dzieci spożywają posiłki nie używając noży! (To chyba jakaś dodatkowa umiejętność kluczowa zakładająca, że łyżki i widelce mają wyższą wartość przygotowującą do życia?!), a śniadania na ogół jedzone jest na podłodze...
- W tym świecie uczy się kontrolować swoje potrzeby i głęboko je ukrywać. Nie przewiduje się zmęczenia i niewyspania, złego samopoczucia, obniżonego nastroju, gorszych dni, napięcia przedmiesiączkowego, zakłóceń nastroju związanych z sinusoidalnie przebiegającym okresem dorastania, czy jesiennej dystymii...
- Na zaspokojenie głodu i pragnienia są wyznaczone pory - 5 lub 10 minut.

Ten świat przygotowuje chyba do szybkich zdecydowanych działań, bo jak wytłumaczyć fakt, że w ciągu jednej przerwy dzieci (wszystkie potrzebujące) mają zdążyć do toalety, napić się i zjeść, sięgnąć po książki (jak mają szafkę), porozmawiać albo poruszać się...

- Na zaspokojenie potrzeby ruchu (promocja zdrowia!), komunikacji międzyludzkiej (kształtowanie postaw prospołecznych!) i ekspresję (ósma kompetencja kluczowa)... w zasadzie nie ma czasu, lub jest ale sugerowany jest format okrojony: „nie biegajcie”, „bądźcie cicho”...
- Odpowiednio formatowane są także emocje. Gdy płaczesz jest źle („co się tak mazgaś już jesteś w drugie klasie”), gdy cieszysz się też nie najlepiej („co ci tak wesoło?”). Funkcjonuje przekraczanie granic („jak nie zjesz wszystkiego - nie możesz oddać talerza”) i dyscyplinujące zastraszanie na rzecz lepszej przyszłości („zobaczysz - jeszcze się doigrasz”...).
- Wygaszany jest dialog („nie interesuje mnie co myślisz”) i empatia („nie interesuje mnie dlaczego to zrobiłeś”)... wszystko na rzecz lepszego przygotowania do życia.
- Świat 45 min na godzinę jest niezwykle: nie funkcjonują tu kalkulatory, nie można korzystać z Internetu, karty wzorów ...

Wydaje się, że w świecie „45 minut na godzinę” czas stanął w miejscu. W tej pętli czasowej nikt nie widzi tego jak działają inne systemy, nie szukamy rozwiązań, pomimo inspirujących szkoleń wracamy do starych nawyków. Tam wciąż rozdaje się nagrody na stuprocentową frekwencję i wciąż głównym celem nie jest spotkanie z młodym człowiekiem - tylko realizacja Podstawy Programowej.

Zuzanna Taraszkiewicz

Ps. 1 Marzę, aby takie strefy czasowe można było spotkać już jedynie w skansenach.

Ps. 2 Wszelkie podobieństwo do osób, zdarzeń i miejsc jest przypadkowe, choć prawdziwe.

~~niemożliwe~~

Tu wpisz wszystko, co wydaje Ci się do zmiany, aby poprawić sytuację ludzi w szkole (uczniów, nauczycieli, rodziców). Nawet jak wydaje Ci się, że to jest niemożliwe!	A tu kombinuj jak to zrobić. Pytaj się uczniów, rodziców, nauczycieli, krewnych ... Na pewno pojawi się sto i jeden pomysłów!	A tu wpisz, że tak właśnie jest. Zapis powinien być w czasie teraźniejszym i trybie dokonanym..
Uczniowie odrabiają lekcje zadawane ze wszystkich przedmiotów w domu 2-4 godziny dziennie		Uczniowie odrabiają zadane prace do domu do 1 godziny dziennie.
Uczniowie docierają do szkół na godz. 8.00 w tłoku i korkach		Uczniowie docierają do szkół na pierwsze lekcje względnie wygodnie
<i>Zacznij od wypełnienia tej części, a następnie przejdź do kolumny 3.</i>	<i>Tę część wypełniamy na końcu.</i>	<i>Po wypełnieniu kolumny 1. przejdź tutaj</i>

Uwaga! MASZ WYBÓR:

1) Możesz wybrać opcję OMJBWP, czyli Obudź Mnie Jak będzie Po Wszystkim i narzekać, że nic się nie da zrobić dopóki ... nie zmieni się rząd, ministerstwo, przewodniczący gminy, dyrektor szkoły, dzieci, ich rodzice i krewni, świat (uzupełnij dalej).

2) Możesz wybrać opcję wdrożenia nowych rozwiązań. Niektóre rzeczy można wdrożyć od zaraz, do niektórych trzeba się nieco przygotować, ale jedno jest pewne...

... to my sami wprowadzamy zmiany na lepsze!

Ważne ogłoszenie!

Bardzo prosimy o przekazanie uczniom!

W numerze grudniowym „**Mam Dziecko w Szkole**” chcemy dać uczniom głos i miejsce, aby pokazali co potrafią.

Zapraszamy uczniów do nadsyłania swoich prac (plastycznych, zdjęć, wierszy, krótkich opowiadań) lub pomysłów na to, co by chcieli zmienić w szkole, aby było im lepiej i przyjemniej...

Prace muszą być opatrzone metryczką, w której zawarte będą dane: imię i nazwisko, wiek, miejsce zamieszkania i nazwa szkoły.

Numer grudniowy **Mam Dziecko w Szkole** – to przestrzeń dla dzieci i młodzieży – świąteczny festiwal talentów, na pierwsze urodziny naszego czasopisma!

Prace prosimy nadsyłać do 12 grudnia pod adres: mamdzieckowszkole@eporadniadlarodzicow.pl

Materiały dla nauczycieli, uczniów i rodziców.

NARKOTYKI

Tego dealer ci nie powie

Młodzież na ogół posiada połowę wiedzy na temat skutków działania narkotyków. Oczywiście tę połowę dotyczą „pozytywnych stron” działania środka (o ile w ogóle można tak powiedzieć!). „Ciemna strona” działania narkotyków, stopniowe uzależnienie oraz degradacja osobowości i życia uzależnionego człowieka pozostaje „słodką tajemnicą” dealera, który w większości przypadków „nie bierze”, bowiem nie mógłby wtedy sprawnie realizować swego biznesu!

Załączoną tabelę efektów reklamowanych i efektów, o których dealer nie mówi – proponuję wykorzystać w sposób aktywny. Podczas omawiania z uczniami tych utajnionych objawów przyjmowania środków odurzających, każdy uczeń podejmuje decyzję zgody lub nie zgody na opisane konsekwencje. Na koniec: liczbę TAK i NIE można podsumować.

Lekcję można uzupełnić o pokaz form w jakich występują narkotyki, zdjęcia znajdują się np. na stronie www.kgp.gov.pl. (profilaktyka → profilaktyka narkotykowa II → narkotyki → jak wyglądają narkotyki).

Nazwa (grupa) narkotyków: OPIUM, MORFINA, HEROINA, NATURALNE I PÓLSYNTETYCZNE PRZETWORY MAKU	
Reklamowane efekty	Efekty, o których dealer ci nie powie
uczucie odprężenia, słabsza reakcja na ból, euforia lub senność	apatia, swędzenie, pieczenie skóry, zwiększone wydalanie moczu, nudności i wymioty, potliwość, drżenie, skurcze i bóle brzucha, zaparcie, bóle stawowo-mięśniowe, próchnica, senność, smród potu, niskie ciśnienie krwi, ciekący nos, uczucie zimna, szybkie bicie serca.
Nazwa (grupa) narkotyków: ROZPUSZCZALNIKI, ŚRODKI WZIEWNE	
stan odurzenia i euforii, odrętwienie	katar, kaszel, zapalenie spojówek, krosty i rany wokół ust i nosa, krwawienie z nosa, osłabienie mięśni, bóle głowy, stawów, w klatce piersiowej, nudności, drżenie, stan przygnębienia, uszkodzenia mózgu, nerwów, wątroby i nerek, oszołomienie i dezorientacja, zmęczenie, lęklivość, zaniki pamięci, brak koordynacji ruchu.
Nazwa (grupa) narkotyków: MARIHUANA, HASZYSZ, PRZETWORY KONOPII INDYJSKICH	
euforia, chichot	suchość w ustach i gardle, uczucie paniki, zmniejszona energia, pocenie się, niestrawność, astma, przewlekłe zapalenie oskrzeli i krtani, trudności z koncentracją, zwiększone łaknienie, lęki lub paranoja (obłąd)
Nazwa (grupa) narkotyków: KOKAINA, CRACK, PRZETWORY LIŚCI KRZEWU COCA	
krótka intensywna euforia, bógostan	ból głowy, bladość, nudności, wymioty, zimne poty, impotencja, drgawki, depresja, bezsenność prowadząca do wyczerpania, brak łaknienia na przemian z intensywnym głodem, ciekący zakrwawiony nos, krosty w nosie, gorączka, kołatanie serca, utrata popędu płciowego.
Nazwa (grupa) narkotyków: AMFETAMINA NARKOTYK SYNTETYCZNY	
krótka intensywna euforia, bógostan	bezsenność, wychudzenie, zmiany nastroju, wielomówność, drżenie kończyn, wymioty, rozszerzenie źrenic, wysypka, halucynacje
Nazwa (grupa) narkotyków: LSD NARKOTYK SYNTETYCZNY	
krótka intensywna euforia, bógostan	omamy z napadami lęku, apatia, agresja lub depresja, zanik zainteresowań, bezsenność, wiotkość mięśni, flash-back'i, wysokie ciśnienie krwi, strach przed szaleństwem lub śmiercią, rozpacz, zaburzenie koordynacji ruchów, drżenie mięśni, rozszerzenie źrenic, mdłości, psychoza, wywołuje próby samobójcze
TWOJA DECYZJA?	

Narkotyki – musisz to wiedzieć!

Drodzy Rodzice!

Najczęstszymi powodami sięgania dzieci po narkotyki są: ciekawość, presja kolegów, koleżanek, aspirowanie do dorosłości, niezadowolenie z siebie i swojego życia, konflikty i napięcia wewnętrzne, problemy w szkole lub w domu, robienie na przekór dorosłym, brak atrakcyjnych sposobów spędzania wolnego czasu.

**Zwróć uwagę na zachowanie Twojego dziecka!
Powinny zaniepokoić Cię wszelkie radykalne zmiany w jego sposobie bycia, a zwłaszcza:**

- huśtawka nastrojów, naprzemienne ożywienie i ospałość
- nadmierny apetyt lub brak apetytu
- porzucenie dotychczasowych zainteresowań
- kłopoty w szkole (słabsze oceny, konflikty z nauczycielami, wagary)
- izolowanie się od innych domowników
- zamykanie się w pokoju, niechęć do rozmów
- zamykanie swojego pokoju na klucz, akcentowanie potrzeby prywatności
- częste wietrzenie pokoju, używanie kadzidełek i odświeżaczy powietrza
- wypowiedzi zawierające pozytywny stosunek do narkotyków
- zmiana grona przyjaciół, zwłaszcza na starszych od siebie
- krótkie rozmowy telefoniczne prowadzone półsłówkami
- późne powroty lub nagłe wyjścia z domu
- bunt, łamanie obowiązujących w domu zasad
- kłamstwa, wynoszenie wartościowych przedmiotów z domu,
- powtarzające się zgłaszanie przez dziecko zagubień lub kradzieży przez rówieśników drobnych sum pieniędzy,
- kłopoty z koncentracją,
- zmiany w porach spania,
- nadmierne reakcje na krytykę lub niewielkie nawet niepowodzenia

Jak rozpoznać, czy moje dziecko „BIERZE”?

- nowy styl ubierania się,
- szybkie wychudzenie lub nagły wzrost masy,
- przewlekły katar, krwawienie z nosa,
- zaburzenia pamięci oraz toku myślenia,
- przekrwione oczy, nadmiernie zwężone lub rozszerzone źrenice nie reagujące na światło,
- bełkotliwa, niewyraźna mowa,
- brak zainteresowania swoim wyglądem i nieprzestrzeganie zasad higieny,
- słodkawa woń oddechu, włosów, ubrania,
- ślady po ukłuciach, ślady krwi na bieliźnie, „gęsia skórka”.

Jeżeli mimo Twoich starań, dziecko sięgnie po narkotyki pamiętaj, że w takiej sytuacji nie wolno:

1. Wpadać w panikę, krzyczeć, płakać, prosić dziecko by nie brało.
2. Udawać, że to nieprawda, bezgranicznie wierzyć dziecku, nie wierzyć w fakty.
3. Przeprowadzać rozmowy z dzieckiem, gdy jest ono pod wpływem środków odurzających.
4. Doszukiwać się winy w sobie i kolegach dziecka, usprawiedliwiać je tym samym.
5. Wierzyć zapewnieniom dziecka, że ma kontrolę nad narkotykami i że samo sobie poradzi z tym problemem.
6. Ochraniać dziecko przed pierwszymi konsekwencjami używania narkotyków, np. usprawiedliwiać nieobecności w szkole spowodowane kacem po zażyciu środków odurzających.

Natomiast powinienes, wręcz musisz:

1. Zacząć działać. Problem sam się nie rozwiąże.
2. Porozmawiaj z dzieckiem, wysłuchaj go.
3. Postaraj się zrozumieć powód, dla którego dziecko sięgnęło po narkotyki. Być może jesteś w stanie usunąć przyczynę „brania”.

4. Skorzystaj z pomocy specjalisty. Wspólnie z nim i z dzieckiem ustalcie reguły postępowania. Dopilnuj konsekwentnego ich przestrzegania
5. Stosować zasadę „ograniczonego zaufania”. Staraj się wiedzieć gdzie jest i co robi Twoje dziecko.

Nie załamuj rąk i nie poddawaj się.

Narkomania to problem poważny, ale w porę dostrzeżony jest możliwy do pokonania. Jest to niewątpliwie ciężka próba dla całej Twojej rodziny. Nie musicie być w tej trudnej sytuacji sami. Nie wstydźcie się zwrócić o pomoc do specjalistów. Skorzystajcie z ich pomocy. Wszak gra idzie o największą stawkę. O „być albo nie być” Waszego dziecka. Nie wstydź się zwrócić o pomoc do specjalistów. To, że Twoje dziecko ma problem z narkotykami nie musi świadczyć o tym, że Twoja rodzina jest rozbita, biedna, patologiczna. Fakt, że Twoje dziecko zaczęło „brać”, nie świadczy o tym, że jesteś złym rodzicem, że dziecko jest zaniedbywane.

Problem narkomanii już dawno przestał dotyczyć tylko biednych, bezrobotnych i bezdomnych.

Zawsze możesz zadzwonić do telefonu zaufania. Możesz zadzwonić o dowolnej porze zachowując anonimowość. Większość telefonów zaufania czynna jest całą dobę.

► **801 19 99 90** Ogólnopolski Telefon Zaufania Narkotyki - Narkomania. Pod tym numerem otrzymasz wsparcie w przypadku, gdy Twoim problemem są narkotyki i uzależnienie od narkotyków. Pod numer 801 19 99 90 możesz zadzwonić zarówno wtedy, gdy problem dotyczy Ciebie, jak i bliskiej Ci osoby. Telefon jest czynny codziennie, w g. 16-21. Informacje związane z problematyką narkotyków i narkomani oraz zapobieganiu tym zjawiskom znajdziesz również na stronie www.narkomania.org.pl

► **116 111** Ogólnopolski telefon zaufania dla dzieci i młodzieży. Numer 116 111 jest linią anonimową (dzwoniąc nie musisz podawać swojego imienia, nazwiska, ani adresu zamieszkania, a numer 116 111 nie jest widoczny w rachunku za telefon, ani na billingu). Połączenia z telefonów komórkowych i stacjonarnych są bezpłatne. Linia jest czynna od poniedziałku do piątku, w g. od 12 do 20. Telefon jest przeznaczony dla dzieci i młodzieży w wieku od 7 do 18 lat. Masz kłopoty w domu, w szkole, z rodzicami, czy rówieśnikami? Zadzwoń. Więcej informacji znajdziesz na stronie www.116111.pl

► **800 12 12 12** Dziecięcy Telefon Zaufania Rzecznika Praw Dziecka - jest telefonem skierowanym do wszystkich dzieci potrzebujących pomocy. Dzwoniąc pod ten numer możesz porozmawiać ze specjalistą, który postara się Ci pomóc. Połączenie jest bezpłatne z telefonów stacjonarnych oraz komórkowych w sieci Orange. Linia działa w g. od 8:15 do 20. Więcej informacji znajdziesz na stronie www.brpd.gov.pl

Możesz, a wręcz musisz zwrócić się do pedagoga lub psychologa w szkole Twojego dziecka. Tylko wspólne działania przyniosą korzyści. Pomocą służą też różnego rodzaju poradnie działające w Twoim mieście lub powiecie. Istnieje wiele instytucji zajmujących się problematyką narkomanii. Liczne stowarzyszenia i fundacje prowadzą działalność w zakresie edukacji, profilaktyki oraz rehabilitacji osób uzależnionych. W tych placówkach terapeuci udzielą Ci wszelkich informacji, konsultacji i porad. Pomogą zorganizować leczenie w ośrodku dla osób uzależnionych.

Musisz to wiedzieć!

**Niech twoje dziecko nie umiera z niewiedzy,
albo wstydu lub twojej bezradności!**

(opr.: **Małgorzata Taraszkiewicz**
- wykorzystano materiały ze strony www.kgp.gov.pl, KWP w Szczecinie)

Sprawdź swoją wiedzę...

i zaznacz odpowiednio na „schodkach pamięci” (str. 8)

Podaj
nazwę stolicy
Malty?

Jak
wyglądałoby
życie na Ziemi,
gdyby nie było
Księżyca?

OPISZ
MECHANIZM
REAKCJI STRESOWEJ.

Jak
się nazywa
najwyższy wodospad
na Ziemi?

Ile jest
państw na
świecie?

JAKI JEST CZWARTY
KOLOR W TĘCZY?

Jaka
jest średnia
temperatura
Ziemi?

Podaj nazwę najwyższej góry na świecie?

Wymień
trzech
polskich
uczonych
z czasów
średniowiecza?

Podaj dokładną datę,
z uwzględnieniem
epoki i ery geologicznej,
w której żyjemy.

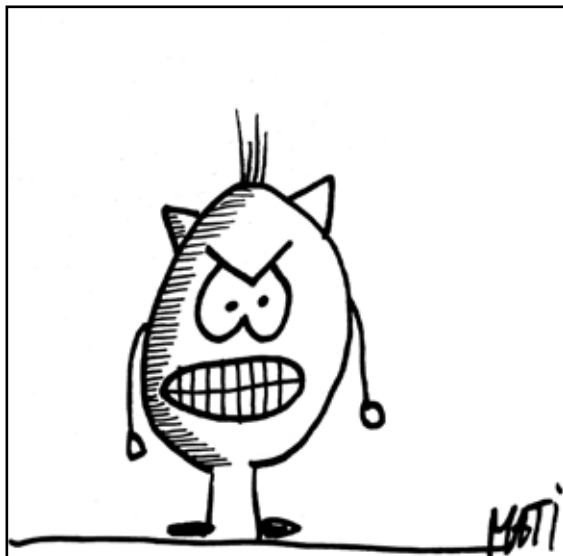
Podaj nazwę
piątej planety
w naszym
układzie Słonecznym?

Ile człowiek
ma kości,
a ile mięśni?

STOPNIE OD-PAMIĘTYWANIA

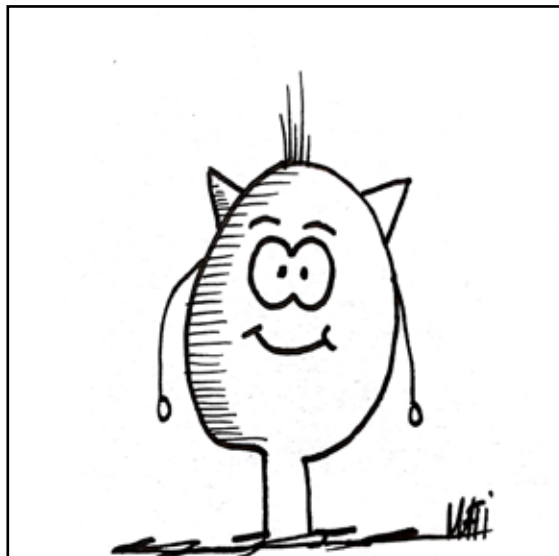

Jakiej potrzebujesz po-MOCY?

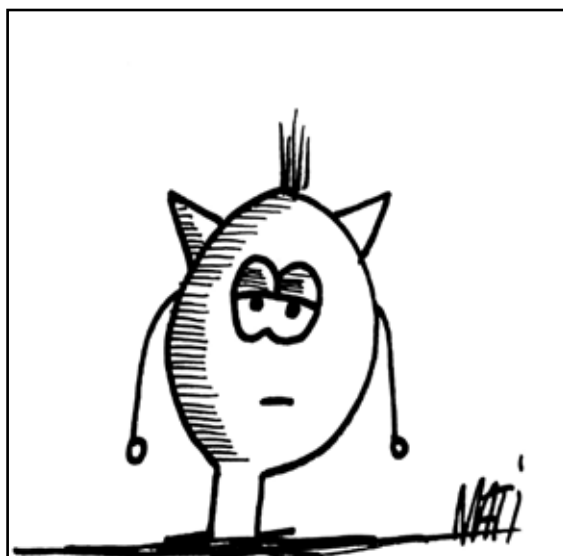
Bardzo zły

Pracownia
Uczenia się

Jest OK. Pozytywnie

Pracownia
Uczenia się

Ma dość

Pracownia
Uczenia się

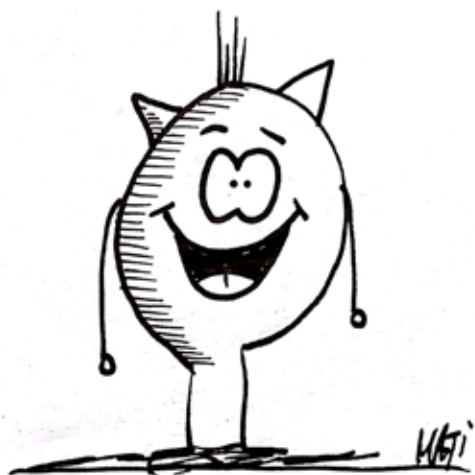

Oczekujący

Pracownia
Uczenia się

Karty możesz pokolorować, wyciąć, opisać: kiedy się tak czujesz... i jak sobie z tym radzisz?

Rozbawiony

Pracownia
Uczenia się

Rozkojarzony

Pracownia
Uczenia się

Rozpaczający

Pracownia
Uczenia się

Skupiony

Pracownia
Uczenia się

Zabawa. O uczeniu się, zaufaniu i życiu pełnym entuzjazmu fragment

Póki ludzie nie zmieniają swojego spojrzenia na zabawę, pozostanie ona czymś nie do końca poważnym. Nie opowiadam się za tym, żeby nie traktować poważnie życia. Chodzi o to, żeby poważnie traktować zabawę! Nie, nie zawsze będziemy dziećmi, ale jeśli rozwój jest ciągły i wynika z predyspozycji dziecka, powstaną w jego wyniku inni „dorośli”. To nieprawda, że świat wcześniej był „mniej przyjazny dla dzieci”.

Kiedyś nie podkreślano tak różnic między dorosłymi a dziećmi. Nie organizowano dla nich specjalnych miejsc. Dzisiaj na ulicy prawie nie widać dzieci – natomiast rozwinął się cały rynek rzeczy „dostosowanych do wieku dziecka”, który przynosi duże profity i sprawia, że rośnie konsumpcja, towary służą ludziom przez krótki czas, a za to piętrzy się coraz więcej śmieci.

Ogromnie interesująca jest różnica między tym, co dorośli uważają za odpowiednie dla dziecka, a tym, czego ono rzeczywiście oczekuje. Oto dwa przykłady:

1. „Myślenie dywergencyjne”: dzięki swemu geniuszowi dzieci zamieniają pierwszą lepszą pestkę jabłka w cenny klejnot. Dokonują tego z rozbijającą powagą. Ta metamorfoza wychodzi od dziecka, z jego wnętrza. W związku z tym niemile emocje budzi laurka, na której kazano dziecku z okazji Dnia Matki zrobić ozdobę z suchych fasolek...

2. To właśnie odmienne, w dużym stopniu asocjacyjne myślenie skłania dzieci do postrzegania kartonowego pudełka jako samochodu i używania kawałka drewna jako drążka kierowniczego, utożsamianego z całym motocyklem. Czasami nie potrzeba żadnych przedmiotów, wystarczy z wyimaginowanego imbryczka nalewać herbaty do wyimaginowanej filiżanki, na dłoni serwować ciasto, a potem ruszać szczęką – i oto powstaje idealna symulacja kawiarni.

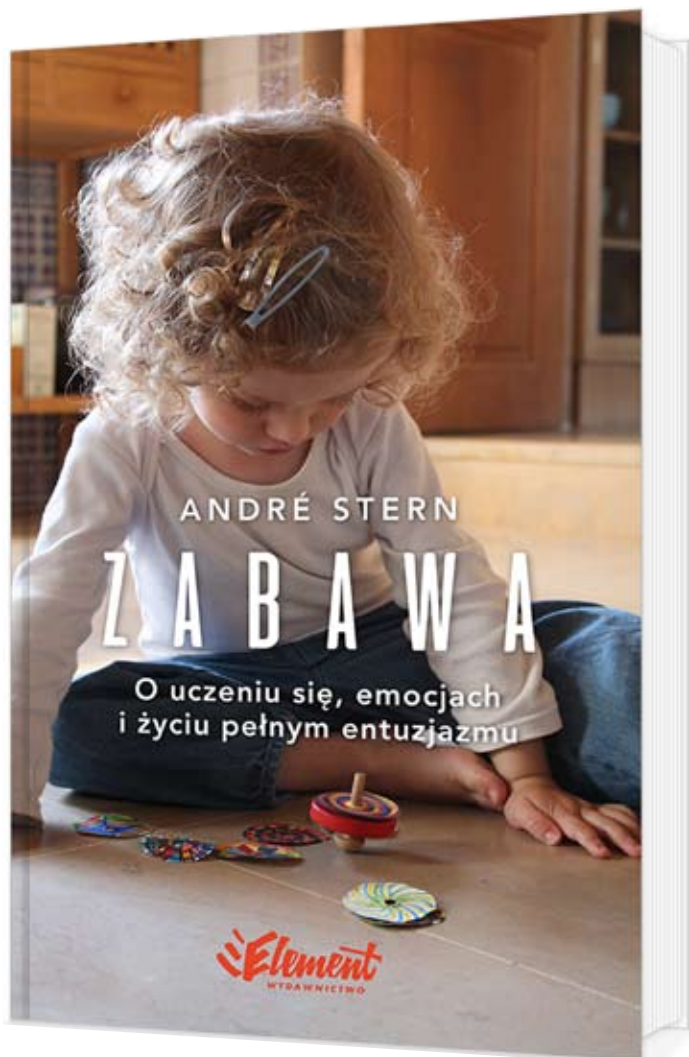
Alte jeśli chodzi o kupione zabawki, dzieci szukają jak najbardziej wiernego naśladowstwa. Wciąż pamiętam, z jaką odrazą traktowałem samochodziki wyprodukowane w świadomości niewłaściwych proporcjach i kolorach. Nie uważałem, że są fajne i odpowiednie do zabawy. Zwracałem uwagę, że „nie są takie jak prawdziwe”.

Zawsze wołałem modele samochodów, w których klamki nie były tylko namalowane, ale zostały wykonane trójwymiarowo. Byłem bardzo rozczarowany, gdy się zorientowałem, że pasy bezpieczeństwa dużego mercedesa SL wykonano z jednolitego czarnego materiału i klamry nie były srebrne. Albo gdy światła z tyłu odlano z jednego tworzywa, w związku z czym wszystkie były czerwone, także migacze, które przecież powinny być pomarańczowe.

Od kupionych zabawek dziecko oczekuje, że są realnością w małym formacie, a tym samym mogą dołączyć do jego świata i jego zabaw. Ten najwyższy stopień realizmu bywa w przypadku dzisiejszych zabawek coraz rzadszy.

Zaobserwuj kiedyś, z jakim rozczarowaniem dziecko reaguje, gdy po raz pierwszy dostaje jedną z tych groteskowych zabawek. Piłkę z gąbki w jaskrawym kolorze, chociaż chciało się bawić dużą futbolówką taty; różowy plastikowy telefonik, chociaż mamę widuje zawsze tylko ze smartfonem. Chce „czytać” taką książkę jak my – a dostaje coś prostokątnego z trzema kartonowymi stronami pełnymi żenujących „rysunków”. Chce rysować, a dostaje coś do pokolorowania. Dzisiaj kolorowanki mają nawet szorstkie kontury, żeby tylko dziecko nie wyszło za linię!

Dzieci nam wierzą! Gdy damy im te niedorzeczne przedmioty ze świata konsumpcji, ponieważ myślimy, że są „odpowiednie dla dzieci”, wówczas one też nam w to uwierzą. Dostosują się (to jest ich umiejętność) i będą żyć z tym, że ich dziecięca powaga nie jest poważnie traktowana. A to wytworzy u nich odruchy warunkowe.

Dzieci są doskonałymi naśladowcami i gdyby to od nich zależało, najchętniej wciągnęłyby do swej gry jak najbardziej realistyczne elementy.

Kochają zwierzęta, a dostają pokemony. A więc kochają pokemony. I myślą w kategorii pokemonów. Kochają samochody, a dostają auta rodem z kreskówki. Kochają lalki, a dostają Barbie. Byłem jeszcze dzieckiem, gdy w sprzedaży pojawiły się pierwsze z tych „zabawek”.

Pamiętam, że strasznie mi się nie spodobały. Żaden dorosły nie chciałby, by ktoś go zobaczył, chociażby w autobusie, jak przegląda jedno z tych kolorowych pisemek pełnych współczesnych „postaci”. Dlaczego dla dzieci ma być dobre coś, co nie jest dobre dla dorosłych? Czy dzieci lubią tego typu „lektury”? Czy naprawdę przychodzą do nas „same z siebie”, prosząc, żebyśmy im coś takiego poczytali? Nie! Dzieci lubią książki.

Dzieci lubią, jak im coś czytamy. Dzieci są doskonałymi naśladowcami i gdyby to od nich zależało, najchętniej zaprzęłyby wszystko do swej zabawy w jak najbardziej realistycznej formie. Ale jeśli ich wewnętrzny świat zdaje się nie mieć żadnego znaczenia, wówczas bez problemu rezygnują z własnych upodobań na rzecz tego, co znajduje uznanie u osób będących dla nich autorytetami.

André Stern

„Zabawa. O uczeniu się, zaufaniu i życiu pełnym entuzjazmu”

tłum. Barbara Niedźwiecka

Wydawnictwo „Element”

Skok na smog

Już za moment powrócą mroźne dni, a wraz z nimi – pojawi się wysokie zanieczyszczenie powietrza...

Smog w Polsce to nie przelewki!

Wszyscy jesteśmy w niebezpieczeństwie – od dzieci, przez nastolatki, aż po dorosłych. Polskie powietrze każdego roku zabija 45 000 osób!

Wbrew pozorom, smog nie jest problemem lokalnym i nie występuje wyłącznie w Krakowie. Czy wiesz Państwo, że **spośród 10 najbardziej zanieczyszczonych miast w Europie aż 6 znajduje się w Polsce** (Katowice, Sosnowiec, Zabrze, Gliwice, Nowy Sącz, Kraków).

Jak zmierzyć się z tym zagrożeniem? I jak rozmawiać o nim z dziećmi?

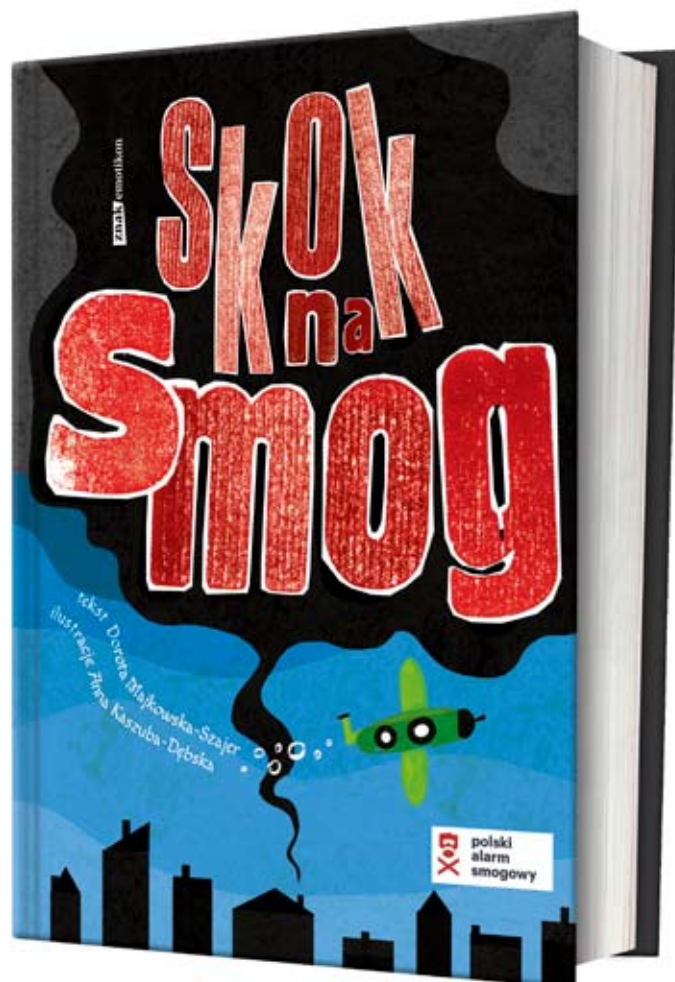
Wspólnie z **Polskim Alarmem Smogowym (PAS)** przygotowaliśmy książkę „Skok na smog”, której bohaterowie stają do walki się z jej śmierdzącą wysokością Niską Emisją. Autorki – **Dorota Majkowska-Szajer** (antropolożka kultury) oraz **Anna Kaszuba-Dębska** (artystka, organizatorka Festiwalu Literatury dla Dzieci) – w przystępny, dowcipny i ciekawy sposób tłumaczą najmłodszym, jak powstaje smog i jak sobie z nim radzić.

Skąd się biorą mikrotruciele? Dlaczego warto jeździć rowerem? Czym właściwie powinniśmy palić w piecu?

To tylko niektóre z pytań, na które poznamy odpowiedź podczas podróży pierwszym na świecie statkiem antysmogowym!

Zapraszamy Państwa do włączenia się w akcję **#SkokNaSmog**. W jej ramach przygotowaliśmy darmowe materiały dydaktyczne dotyczące edukacji ekologicznej dla szkół, przedszkoli i bibliotek w całej Polsce! O wszystkich działaniach będziemy informować na bieżąco na naszym profilu na Facebooku (FB znakemotikon).

Stwórzmy razem lepszą, bardziej zieloną rzeczywistość!

Regulamin konkursu fotograficznego „Ekstremalne czytanie”

I. Organizator konkursu

Organizatorem konkursu fotograficznego „**Ekstremalne czytanie**”, zwanego dalej „**Konkuresem**” jest **Biblioteka Pedagogiczna w Płocku** oraz Europejskie Stowarzyszenie Psychologów i Pedagogów Szkolnych, które wydaje czasopismo dla rodziców uczniów i nauczycieli „Mam Dziecko w Szkole”, zwanymi dalej „**Organizatorem**”.

II. Cel i tematyka konkursu

Celem Konkursu jest promowanie czytelnictwa poprzez zarejestrowanie obrazów ludzi czytających w ekstremalnych warunkach. Tematyką Konkursu jest czytający człowiek w nietypowych miejscach.

III. Uczestnicy konkursu

Konkurs „Ekstremalne czytanie” adresowany jest do wszystkich nauczycieli różnego typu szkół i placówek oświatowych.

IV. Zgłaszanie prac

1. Zgłoszenie fotografii do konkursu odbywa się poprzez przesłanie /dostarczenie zdjęcia bądź jego wydruku do siedziby Biblioteki Pedagogicznej w Płocku (ul. Gałczyńskiego 26, Płock 09-400) wraz z podpisanym formularzem zgłoszeniowym.
2. Zdjęcie musi być w rozmiarach 20cm na 30cm.
3. Uczestnik może zgłosić do konkursu maksymalnie 3 prace.
4. Na zdjęciu przesłanym pod adres organizatora powinny znajdować się następujące informacje:
 - dane personalne uczestnika (imię, nazwisko),
 - nazwa placówki oświatowej, w której uczestnik jest zatrudniony,
 - datę i miejsce wykonania fotografii.
5. Zgłoszenia prac będą przyjmowane do 15 grudnia 2017 r.
6. Niedopuszczalny jest fotomontaż.
7. Fotografie zgłaszane na Konkurs mogą być wcześniej nagradzane w innych konkursach.
8. Zdjęcia mogą przysyłać tylko ich autorzy.
9. Prace niespełniające wymogów regulaminu konkursu zostaną odrzucone.
10. Zgłoszenie fotografii do konkursu jest równoznaczne z wyrażeniem zgody na:

Zamieszczenie fotografii w Galerii konkursowej z udzieleniem Organizatorowi przez Uczestnika Konkursu nieodpłatnej i bezterminowej licencji na umieszczenie zdjęć wykonanych przez Uczestnika Konkursu na stronie www Organizatorów.

Organizator zastrzega sobie prawo do bezpłatnej reprodukcji nagrodzonych i wyróżnionych prac, a także podczas wystawy pokonkursowej oraz w innych publikacjach związanych z konkursem.

Przekazanie prac konkursowych oznacza jednocześnie, że nie będą one zagrażały ani naruszały praw osób trzecich, w szczególności nie będą naruszały ich majątkowych i osobistych praw autorskich, oraz że osoba przekazująca prace konkursowe ma zgody osób, których wizerunki utrwalono na fotografiach, i uprawnienia do wyrażania zgody na wykorzystanie tych wizerunków w zakresie opisanym w punkcie 9 powyżej.

W przypadku wystąpienia przez osobę trzecią z roszczeniami wynikającymi z tytułu naruszenia praw określonych powyżej osoba przekazująca zrekompensuje Organizatorowi, jako wyłącznie odpowiedzialna, koszty poniesione w związku ze skierowaniem przeciwko niemu roszczeń odszkodowawczych, zwalniając Organizatora od wszelkich zobowiązań, jakie powstaną z tego tytułu.

V. Ocena prac i rozstrzygnięcie konkursu

1. Wszystkie zdjęcia nadesłane do Konkursu podlegają ocenie Jury powołanego przez Organizatora.
2. Jury dokonuje oceny po zakończeniu okresu trwania Konkursu biorąc pod uwagę wartość artystyczną, jakość i oryginalność nadesłanych fotografii.
3. Spośród nadesłanych prac Jury wybierze trzy prace, które zajmą pierwsze, drugie i trzecie miejsce.
4. Jury wybierze również prace wyróżnione – o ilości tych prac Jury zadecyduje podczas obrad.
5. Decyzje Jury są ostateczne i wiążące dla wszystkich uczestników Konkursu.
6. O decyzji Jury nagrodzone i wyróżnione osoby zostaną powiadomione 8 stycznia 2018r.

VI. Nagrody

1. Zwycięzcy trzech pierwszych miejsc otrzymają voucher na kurs online w Akademii Webinaru.
2. Jury ma prawo do innego podziału puli nagród.

VII. Postanowienia końcowe

1. Regulamin Konkursu dostępny jest na stronie internetowej Biblioteki Pedagogicznej w Płocku.
2. W sprawach nieuregulowanych niniejszym regulaminem zastosowanie znajdują odpowiednie przepisy prawa polskiego.
3. Konkurs nie jest „grą losową” w rozumieniu ustawy z 29 lipca 1992 r. o grach losowych i zakładach wzajemnych (Dz. U. Nr 68, poz. 341, z późn. zm.).
4. Zgłoszenie fotografii do Konkursu i wysłanie Formularza Zgłoszeniowego Konkursu jest jednoznaczne z przyjęciem przez uczestnika Konkursu warunków niniejszego regulaminu.

Uczeń dostał JEDYNKĘ za brak zadania czy podręcznika?

- Czy wiesz, że zgodnie z polskim prawem nauczyciel nie ma prawa wystawić nikomu oceny za brak zadania domowego. Oceniana może być jedynie wiedza lub umiejętności.
- W związku z tym przygotowaliśmy dla Was podanie do dyrektora szkoły i grona pedagogicznego. Podanie zawiera odniesienie się do odpowiednich zapisów z rozporządzenia.
- Jeśli uważasz, że Twoja opinia jest uzasadniona, po prostu wypełnij dokument wprowadzając odpowiednie dane (twoje oraz szkoły) i złóż je w sekretariacie. Polecamy wydrukowanie dwóch kopii i otrzymanie potwierdzenia wpływu pisma na swoim egzemplarzu.

Wojtek Gawlik
Fundacja EDU-klaster

Rys. Ewa Gawlik

Miejscowość, data

*Imiona i nazwiska rodziców/prawnych opiekunów
Ulica i numer
Kod pocztowy, miasto*

Dyrektor oraz nauczyciele

*Nazwa szkoły
Ulica i numer
Kod pocztowy, miasto*

Podanie

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 3 sierpnia 2017 roku w sprawie oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy w szkołach publicznych (paragraf 12), ocenie podlegają jedynie osiągnięcia edukacyjne ucznia. Brak zadania domowego nie jest osiągnięciem edukacyjnym stąd nie może podlegać ocenie ucznia z danego przedmiotu. Oceniać można tylko wiedzę ucznia i jego umiejętności.

*W związku z tym zwracam się z prośbą o to, aby w przypadku braku zadania, moje dziecko **imię i nazwisko dziecka** nie uzyskiwało ocen z danego przedmiotu.*

Jako rodzice chcemy sami decydować o tym, czego i w jaki sposób dziecko uczy się w naszym domu.

Z poważaniem,

Imiona i nazwiska rodziców/prawnych opiekunów

UWAGA! ZAPRASZAMY SZKOŁY DO PROJEKTU pn. **PRACOWNIE UCZENIA SIĘ**

Zaczynamy projekt „Pracownie Uczenia się w każdej szkole”, który jest skierowany do wszystkich szkół zainteresowanych podwyższaniem efektów kształcenia, czyli uzyskaniu wysokich wyników uczenia się u dzieci i większej satysfakcji zawodowej u nauczycieli.

Efekty gwarantowane na 95%!

Zainteresowane szkoły mogą zakupić podstawowy pakiet materiałów do przeprowadzenia warsztatów dla uczniów z zarządzania własnym procesem uczenia się. Ale to nie wszystko, ponieważ każda szkoła, która zakupi pakiet podstawowy ponadto otrzymuje:

- Materiały szkoleniowe dla nauczycieli – gratis!
- Opiekę merytoryczną - konsultacje osobiste z trenerami – gratis!
- Materiały na zebrania z rodzicami – gratis!
- Inspiracje, zaproszenia na ciekawe wydarzenia – gratis!

PAKIET PODSTAWOWY JUNIOR dla klas I-III **UCZENIE SIĘ I POSTAWY**

materiały do realizacji warsztatów z uczniami nt. zarządzania swoim uczeniem się oraz doskonalenia umiejętności w zakresie współpracy, kreatywności i innowacyjności z elementami terapii Integracji Sensorycznej jako profilaktyki trudności szkolnych i problemów z zachowaniem.

PAKIET PODSTAWOWY dla klas IV-VIII **UCZENIE SIĘ I ROZWÓJ OSOBISTY**

materiały do realizacji tematyki z zakresu doradztwa edukacyjno-rozwojowego i przeprowadzenia warsztatów z uczniami na tematy z tym związane (np. efektywne uczenie się, zarządzanie własnym procesem uczenia się; rozpoznania samego siebie - swojego potencjału, zdolności i talentów oraz doskonalenia umiejętności w zakresie współpracy, kreatywności i innowacyjności).

ZAWARTOŚĆ podstawowa: materiały rozwojowe dla nauczycieli, scenariusze warsztatów dla uczniów na 15 g., przesyłane w pdf

ZAWARTOŚĆ podstawowa: materiały rozwojowe dla nauczycieli, scenariusze warsztatów dla uczniów na 15 g., przesyłane w pdf

- Ponadto:
- ➔ odpowiedzi jak stworzyć Pracownię Uczenia się w szkole i w co ją można wyposażać
 - ➔ inspiracje na godziny wychowawcze i spotkania z rodzicami
 - ➔ otwarte webinary
 - ➔ **Pakiety Dodatkowe**, a w nim m.in. scenariusze:
 - na integrację grupy, antymobbingowe i budujące dobre relacje
 - na wyjazdowe „zielone szkoły” (z budowaniem różnych kompetencji)
 - na warsztaty z doradztwa edukacyjno-zawodowego

Bycie uczniem w szkole można porównać do wykonywania pracy: zawód-uczeń. Jak do każdej pracy trzeba być odpowiednio przygotowanym: wyposażonym w wiedzę o samym procesie uczenia się, w narzędzia uczenia się i wiedzę o sobie samym... Tylko wtedy uczeń staje się aktywnym uczestnikiem własnej edukacji, w dodatku zaradnym edukacyjnie i odpowiedzialnym za jego wynik. Pomóż uczniom opanować tajniki zawód – uczeń i pomóż im poznać samych siebie!

Jesteś zainteresowany?

Napisz do nas e-mail: mamdzieckowszkole@eporadniadlarodzcow.pl

Wyślemy szczegółowy opis i informacje.